

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Bidden voor leerlingen - 7 juli 2018

Kurihara Kimiyoshi

Kimi en zijn vrouw reizen twee keer per jaar met de boot tussen Zuid-Korea en Japan. Kimi komt uit Japan en werkte als leraar in Zuid-Korea. In de vakanties ging hij met zijn vrouw naar zijn huis in Japan.

Elke keer dat ze de boot namen kwamen ze langs een groot eiland. Het eiland had veel mooie groene bomen en hoge bergen. Kimi vroeg zich af of de mensen op het eiland Jezus kenden.

Kimi ontdekte dat het eiland Tsushima heet en bij Japan hoort. Hij ontdekte ook dat er geen adventisten wonen. Hij wilde zendeling worden en de mensen over Jezus vertellen, maar hij was bezorgd. Hij dacht: *"Hoe moeten mijn vrouw en ik overleven?"*

Toen hij zoals altijd 's morgens de Bijbel las zag hij beloftes dat God hem zou helpen als hij naar het eiland ging. Hij vond vooral Filippenzen 4:19 mooi: *"Mijn God zal uit de overvloed van zijn majesteit elk tekort van u aanvullen, door Jezus Christus."*

Kimi en zijn vrouw besloten wereldzendingen te worden. Wereldzendingen zijn speciale zendingen, die op een plek wonen waar geen andere adventisten zijn. Kimi en zijn vrouw verhuisden naar Tsushima en Kimi opende een school om kinderen gratis Engels te leren. Veel ouders wilden dat hun kinderen Engels leerden en ze waren dankbaar voor de gratis lessen. Alleen waren ze bang om hun kind naar de school te sturen. Waarom denken jullie dat ze bang waren?

De ouders waren bang omdat ze nog nooit een christen hadden ontmoet. Kimi vertelde de ouders dat hij christen was en dat hij bij elke les tot Jezus zou bidden. Tijdens de eerste les waren er maar twee kinderen. Na een tijdje kwamen er meer. Ze vonden Kimi aardig, hij was vriendelijk en had een brede glimlach. De kinderen vonden de bijbelverhalen die hij vertelde ook leuk.

Op een dag vertelde één van de kinderen aan haar moeder dat Kimi tot Jezus had gebeden. De moeder was boos, want ze wist niet dat Kimi een christen was. De moeder verbood haar dochter om naar Engelse les te gaan. Ze vertelde andere ouders leugens over Kimi. Alle ouders verboden hun kinderen om nog naar de les te gaan.

Kimi kwam de volgende dag op school en was verdrietig toen hij zag dat het klaslokaal leeg was. Hij vroeg zich af waarom God hem als zending wilde als er geen leerlingen waren. Hij werd nog verdrietiger toen hij de kinderen tegenkwam op straat. De kinderen lachten en zwaaiden altijd als hij langsliep, maar nu keken ze weg en renden ze de andere kant op.

Kimi bad tot God voor hulp: *"Lieve God, als het uw wil is, stuurt U de kinderen dan alstublieft terug naar school."* Drie maanden gingen voorbij en er gebeurde niks. Kimi bleef bidden. Op een dag kwam er een kind terug naar school. Kimi was heel blij! Later kwamen er nog twee en uiteindelijk waren alle leerlingen terug op school. Het was een wonder!

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Kimi had niks gedaan om de kinderen terug te halen. Hij had alleen gebeden en geduldig gewacht tot God zijn gebed zou beantwoorden. God kan allerlei soorten wonderen doen, als we bidden en geduldig wachten.

Als we onze zendingsgaven geven helpen we zendelingen, zoals Kimi, om anderen over Jezus te vertellen. Laten we bidden, zodat God Kimi zal zegenen en er nog veel meer kinderen op zijn eiland Tsushima Jezus kunnen leren kennen.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Lastiggevallen door geesten – 14 juli 2018

Kurihara Kimiyoshi

Nakamura was een ongelukkige oma op het eiland Tsushima. Nakamura had hoofdpijn en er gebeurden vreemde dingen met haar. Ze hoorde de hele tijd iemand fluisteren in haar oor. "Psst, psst, psst!" Maar als ze omkeek was er niemand. Soms zag ze vreemdelingen in haar huis lopen, maar als ze het haar man vertelde zag hij niemand.

Nakamura ging naar een waarzegster voor hulp. Wat is een waarzegster? Een waarzegster doet alsof ze de toekomst ziet en ziektes geneest, maar alleen God kan dat. Nakamura gaf de waarzegster veel geld in de hoop dat zij haar hoofdpijn weg kon nemen en de fluisterende stem kon laten verdwijnen. De waarzegster kon haar niet helpen.

Op een dag hoorde Nakamura van haar burens dat een aanbidder van de God in de hemel naar het eiland was verhuisd. Ze vroeg zich af of deze man haar kon helpen. Nakamura klopte op de deur van Kimi, een adventistische zending. Kimi en zijn vrouw woonden pas kort op het eiland, ze waren de enige adventisten. Kimi nodigde Nakamura uit bij hem binnen te komen en luisterde naar haar problemen.

Ze vertelde dat ze al lange tijd werd lastiggevallen door kwade geesten. Ze zei dat ze bij de waarzegster was geweest, maar die kon haar niet helpen van de geesten af te komen. Ze wist niet wat ze moest doen, dus kwam ze Kimi om hulp vragen. Het was sabbatmorgen toen Nakamura bij Kimi langs ging.

Omdat er geen andere adventisten op het eiland waren, was er ook geen adventkerk. Kimi hield de sabbatdienst thuis, met zijn vrouw en twee vrienden uit Amerika. Kimi, zijn vrouw en de twee vrienden knielden in een cirkel om Nakamura. "Lieve God, helpt U deze oma alstublieft om van de kwade geesten af te komen, die haar zoveel problemen geven," bad iemand. "Helpt U haar alstublieft in Jezus' naam. Amen."

Toen het gebed klaar was schreeuwde Nakamura verbaasd: "Het is weg! Ik voelde dat er iets uit mijn hoofd wegging, ik ben vrij!" Nakamura keerde de sabbat daarna terug naar het huis van de zendingen. Ze bestudeerde de Bijbel en leerde dat kwade geesten mensen lastigvallen die Jezus niet kennen. Ze leerde dat, als geesten haar lastigvielen, ze alleen maar hoefde te bidden tot Jezus Christus. De zending zei haar om te zeggen: "In de naam van Jezus Christus, ik beveel je om me alleen te laten!" De kwade geesten hebben Nakamura nooit meer lastiggevallen.

Na een paar maanden gaf Nakamura haar hart aan Jezus en liet ze zich dopen. Nakamura werd de eerste adventist ooit die op het eiland gedoopt was. Kimi was zo blij toen Nakamura gedoopt was. Hij zei: "Dit is de reden dat mijn vrouw en ik hierheen gekomen zijn. We zijn gekomen om mensen voor te bereiden op een leven met Jezus, in de hemel."

Wij helpen mensen ook met voorbereiden, als we onze zendingsgaven geven. Dit geld helpt zendingen over de hele wereld om over Jezus te vertellen. Bedankt voor het geven van je zendingsgaven.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Onthouden voor opa – 21 juli 2018

Kuriyama Sota

Sota is een jongen van tien jaar oud, hij woont in Japan. Sota speelt graag tikkertje met zijn vrienden op school. Na school speelt hij veel badminton. Het allerliefst leert hij bijbelverzen uit zijn hoofd. Kunnen jullie raden waarom?

Het begon toen Sota's opa ziek werd en bijna overleed. Sota en zijn familie baden tot God om opa te genezen en opa werd beter. Opa had veel moeite om weer te praten. Telkens als hij probeerde te praten kwamen de woorden langzaam en vervormd zijn mond uit. Het was moeilijk te verstaan wat opa wilde zeggen.

Oma had een slim idee. Ze stelde voor dat opa voor elke sabbat de bijbeltekst uit zijn hoofd leerde. Opa was eigenwijs. Hij wilde niet leren, omdat het moeilijk voor hem was. Toen Sota op bezoek kwam riep oma hem bij haar en vroeg ze Sota of hij de bijbeltekst wilde leren. Sota wist niet of hij dat kon. De tekst was veel langer dan de tekst voor de kinderen, maar het zag er wel interessant uit dus probeerde Sota het te leren. Oma schreef de tekst op een briefje en Sota nam het mee naar huis.

Vroeg op sabbatmorgen vroeg oma of Sota de tekst kende. Sota zei de tekst foutloos op. Oma was blij! Ze zei de tekst zelf ook tegen Sota, oma had hem ook uit haar hoofd geleerd.

Oma nodigde Sota uit om naar de volwassen sabbatschool te gaan met haar en opa. Toen de sabbatschool begon vroeg de leider wie de tekst uit zijn of haar hoofd kende. Sota stak zijn hand op en de leider gaf hem een microfoon. Alle volwassenen waren verrast toen ze Sota de tekst hoorden opzeggen. Opa was ook verrast, maar hij zei niets.

De volgende week leerde Sota weer de tekst. Tijdens de sabbatschool vroeg de leider wie de tekst kende en weer stak Sota zijn hand op. Ook opa stak zijn hand op. Opa was zo onder de indruk geweest dat Sota de tekst had geleerd dat hij vond dat hij dat ook moest kunnen. Dit ging week na week zo door. Zowel Sota als opa leerden de teksten uit hun hoofd.

Terwijl opa de teksten leerde werd het makkelijker voor hem om te praten. Opa praat nog steeds niet veel, hij heeft nooit gezegd wat hij ervan vond dat Sota de teksten had geleerd. Oma is erg blij, net als iedereen in de kerk. Iedereen hoort graag hoe Sota elke week de bijbeltekst opzegt. Ook zijn ze blij dat opa weer beter leert praten. Daarom leert Sota liever bijbelteksten dan dat hij tikkertje of badminton speelt, want bijbelteksten leren helpt zijn opa.

Als we iemand helpen houden we van die persoon en laten we onze liefde aan God zien. Hoe kunnen we anderen helpen? Door onze zendingsgaven te geven, zodat anderen over God kunnen leren.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Iku's uitdaging – 28 juli 2018

Taniguchi Iku

Iku is een twaalfjarig meisje in Japan. Toen Iku in groep 3 zat kreeg ze een bijzonder cadeau van haar oma, een Bijbel. Iku hield van haar nieuwe Bijbel. Ze sloeg hem open en las erin. Sommige woorden waren moeilijk te begrijpen, maar ze was blij dat ze haar eigen Bijbel had.

Ze bleef lezen toen ze ouder werd. Op een dag, toen ze in groep 7 zat, vroeg ze zich of ze niet de hele Bijbel kon lezen. Ze kon geen reden bedenken waarom niet en besloot om de hele Bijbel te lezen binnen één jaar. Iku moest uitzoeken hoe ze de hele Bijbel kon lezen binnen dat ene jaar. Eerst telde ze hoeveel hoofdstukken de Bijbel heeft. Iku ontdekte dat de Bijbel 1189 hoofdstukken heeft. Ze kon binnen een jaar de hele Bijbel lezen als ze drie hoofdstukken per dag las en vijf hoofdstukken op sabbat.

Iku vroeg zich af waar ze de tijd vandaan moest halen om zoveel te lezen. Ze had veel huiswerk in groep 7 en weinig tijd na school. Haar moeder zei dat het beter was om de Bijbel te lezen voor school, zodat ze de dag kon beginnen met Jezus. Iku zette haar wekker op vijf uur. Het was moeilijk om zo vroeg op te staan. Iedereen sliep nog en het was donker buiten. Maar Iku herinnerde zich dat ze de Bijbel wilde lezen binnen een jaar en sprong uit bed.

Ze bad: "Lieve God, helpt U me te begrijpen wat ik ga lezen." Daarna begon ze aan het eerste boek in de Bijbel. Het eerste boek is Genesis. Iku kwam erachter dat het maar dertig minuten duurt om vijf hoofdstukken te lezen 's ochtends. Voordat ze het wist had ze de hele Bijbel gelezen binnen één jaar! Iku vond het zo interessant dat ze de Bijbel nog een keer wilde lezen. Toen ze in groep 8 begon las ze de Bijbel weer binnen een jaar.

Er gebeurde iets interessants terwijl Iku de Bijbel las, ze begon te veranderen. Ze wilde de Bijbel uit haar hoofd leren. Niet alleen de sabbatteksten, maar ook andere delen uit de Bijbel. Ze werd gelukkiger en lachte meer. Mensen waren graag bij haar in de buurt. Iku's zus Nana, die veertien jaar oud is, zegt dat Iku de preek op sabbat beter begrijpt dan de rest van de familie. Iku's zusje Miko, die negen jaar oud is, wil net als Iku zijn en is ook begonnen de Bijbel te lezen.

Iku's favoriete boek uit de Bijbel is Romeinen. "Er staan een hoop mooie verzen in," zegt ze. Haar favoriete vers is Romeinen 8:38-39. Daar staat: "Ik ben ervan overtuigd dat dood noch leven, engelen noch machten noch krachten, heden noch toekomst, hoogte noch diepte, of wat er ook maar in de schepping is, ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die Hij ons gegeven heeft in Christus Jezus, onze Heer."

Iku zegt dat het niet moeilijk is om de hele Bijbel te lezen. Het geheim is om elke dag een beetje te lezen. "Al is het maar beetje bij beetje, lees elke dag de Bijbel," zegt ze.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Zingen voor Jezus – 4 augustus 2018

Eunsook Cheong

Joongjae is een 57-jarige dakloze man in Zuid-Korea. Hij heeft geen baan en geen auto. Meestal slaapt hij met andere dakloze mensen op een plein bij een treinstation in Seoul, de hoofdstad van Zuid-Korea.

Joongjae heeft misschien niet veel spullen, maar hij bezit iets waardevols: een luidspreker en een microfoon. Hij heeft geld gespaard en een luidspreker gekocht om christelijke muziek te horen die in de buurt gespeeld wordt. Hij houdt van liedjes over Jezus.

Op een dag deed de luidspreker het niet. Toen Joongjae de kabels nakeek hoorde hij een vrouwenstem. "Wat doet u?" vroeg de vrouw. "Ik maak de luidspreker," antwoordde Joongjae. "Ik luister graag naar christelijke muziek." "Ik houd ook van christelijke muziek," zei de vrouw. "En ik kan zingen. Ik zing graag over Jezus." Joongjae was klaar met de luidspreker en gaf de microfoon aan de vrouw. De vrouw zong een mooi liedje over Jezus en het dochtertje van Jairus. Joongjae luisterde met bewondering. Er vormde zich een groep. Toen de vrouw klaar was met zingen zei Joongjae: "Ik wil u elke dag horen zingen!"

De vrouw, Eunsook, kwam een week later terug en zong weer met de luidspreker en microfoon van Joongjae. Vijf maanden lang kwam Eunsook elke woensdag om te zingen. Sommige mensen op het station vonden de liedjes niet leuk, dus zeiden ze tegen Joongjae dat hij zijn spullen niet meer aan Eunsook mocht uitlenen. Joongjae was verdrietig, hij hield van de liedjes. Omdat hij geen problemen wilde zei hij tegen Eunsook dat ze niet meer mocht zingen met zijn luidspreker.

Eunsook was verdrietig. Ze wist dat ze veel mensen hielp met haar liedjes. Ze had niet genoeg geld om zelf een luidspreker en microfoon te kopen, dus zette ze haar verhaal op facebook. Adventisten van over de hele wereld zagen haar bericht en stuurden haar geld. Niet lang daarna kwam Eunsook terug naar het station met haar eigen luidspreker.

Eunsook is een beroemdheid geworden op het plein. Mensen wachten de hele week om haar te horen zingen. Mensen vragen haar voor meer informatie over Jezus en Eunsook vertelt hen waar ze een adventkerk kunnen vinden in de buurt. Veel mensen houden van Jezus door Eunsook. Een van deze mensen is een man die begon te huilen zodra Eunsook begon met zingen. De man was vroeger christen, maar hij geloofde niet meer in God en was zijn baan verloren. Toen hij Eunsook hoorde zingen voelde het alsof God tegen hem sprak. Hij begon weer naar de kerk te gaan. Een andere man die nu naar de kerk gaat is een dove man. Hij keek naar Eunsook als ze zong en vroeg haar een keer waar hij naar de kerk kon. Eunsook was verbaasd. De man kon haar niet horen zingen en toch wilde hij over Jezus leren. De dove man gaat nu elke sabbat naar de kerk.

Wat is er gebeurd met de dakloze Joongjae? Hij voelde zich verschrikkelijk, omdat hij Eunsook niet had laten zingen, maar ze zijn vrienden geworden. Elke keer als zij zingt staat hij in de buurt en beschermt hij haar als een bodyguard. Hij is heel blij. Willen jullie weten waarom? Omdat hij prachtige liedjes over Jezus kan horen.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Eunsook laat haar liefde voor Jezus zien door te zingen. Hoe kunnen jullie je liefde voor Jezus laten zien? Jullie kunnen ook zingen, net als Eunsook, jullie kunnen je ouders en vrienden helpen en jullie kunnen je zendingsgaven geven, zodat mensen in landen ver weg over Jezus kunnen leren.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

De kerk werd mijn familie – 11 augustus 2018

Jeong Hee Im

Mijn naam is Jeong Hee. Ik zat in groep 7 toen een vriendin me meevroeg naar haar adventkerk in Zuid-Korea. De mensen in de kerk waren zo aardig en vriendelijk. Vooral de vrouw van de predikant was erg aardig, samen met haar las ik in de Bijbel na de dienst. Ze liet me het boek Genesis zien, waarin God de sabbat heilig heeft gemaakt toen Hij de wereld maakte. Ik besloot dat ik elke sabbat naar de kerk wilde. De bijbelleraar van mijn oude kerk wilde niet dat ik op sabbat naar de adventkerk ging. Ze zei: "De adventkerk bindt je vast en slaat je."

Ik wilde nog steeds naar de adventkerk. Ik ging bij de scouting en wilde met de andere kinderen naar eenzame ouderen in de buurt om te bidden. Op een dag gaf mijn sabbatschoolleider het op. Ze zei: "Ga dan maar, doe wat je wilt." Ik was zo blij dat het voelde alsof ik kon vliegen.

Toen zeiden mijn ouders, die boeren zijn, dat ik niet naar de adventkerk moest gaan. Op een sabbat, toen ik in mijn scoutinguniform in de kerk zat, stormde mijn moeder de kerk binnen en vroeg waarom ik dat aanhad. Ze greep mijn arm beet en dwong me mee te gaan naar huis. Ik huilde de hele tijd. Een paar weken later kwam moeder weer naar de kerk. Ze zei: "Het is ik of de kerk! Je kan kiezen, maar als je de kerk kiest dan gooi ik je het huis uit!" Ik begon te huilen en rende naar huis. Wat kon ik doen? Wat zouden jullie doen?

Zelfs al was mijn moeder boos, ik wilde God gehoorzamen. Ik probeerde ook mijn moeder te gehoorzamen, dus ging ik naar huis toen ze me dat zei. God zegt ons onze ouders te respecteren in het vijfde gebod. Maar mijn moeder kon het geloof niet uit me halen. Ik ging elke sabbat naar de kerk.

Na een tijdje zag mijn moeder in dat ik van God hield en ze werd minder boos. Toen begon mijn vader te schreeuwen. Na de kerk gaf de vrouw van de predikant mij eten dat over was, voor mijn familie. Toen mijn vader het eten zag schreeuwde hij: "Ik wil dit eten niet!" Hij gooide het in de vuilnisbak.

Terwijl dit alles gebeurde en ik huilde, huilden de gemeenteleden met me mee en baden ze voor me. De gemeenteleden werden mijn familie. Ik was alleen gelukkig als ik in de kerk was. Na een tijdje kreeg mijn vader problemen op de boerderij en de gemeenteleden hielpen hem. Het was moeilijk voor mijn vader om boos te blijven op de mensen uit de kerk die zo aardig en vriendelijk waren. Mijn ouders zijn geen adventisten, maar ze respecteren mijn geloof nu. Ik bid dat God hen zal redden.

Weten jullie dat er kinderen zoals jullie zijn die de kinderen van Jeong Hee's kerk hebben geholpen? Een deel van de zendingsgaven van drie jaar geleden is naar haar kerk gegaan om een groter gebouw te bouwen. Bedankt dat jullie kinderen als Jeong Hee helpen met jullie zendingsgaven.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Blijf weg uit de kerk! – 18 augustus 2018

Soyloo Serjkhoo

Soyloo woont in Mongolië. Ze bezocht voor het eerst een adventkerk toen ze elf jaar oud was. Soyloo's vrienden vertelden haar over de werkjes die ze maken in de sabbatschool en Soyloo wilde ook werkjes maken. De sabbatschool was leuk, maar de preek was een ander verhaal. "Het voelde heel raar, toen ik voor het eerst naar een kerkdienst ging," zegt Soyloo. "De preek was heel saai en ik werd slaperig." Voelen jullie je ook weleens moe tijdens de preek?

Soyloo bleef toch terugkomen naar de kerk, want ze vond de sabbatschool zo leuk. Ze kwam erachter dat de kerk een scoutingclub had die na de dienst samenkwamen voor leuke programma's. Bij de scouting leerde ze gitaar spelen.

Op een sabbat kwam Soyloo thuis van de scouting en haar broer was heel boos. "Vanaf nu mag je niet meer naar de kerk," zei hij. Haar broer was 23 jaar oud en hij had een leugen gehoord dat de kerk drugs gaf aan kinderen. Soyloo zei hem dat niemand in de kerk drugs had, maar haar broer geloofde haar niet. Soyloo moest haar broer gehoorzamen. Haar vader was overleden toen ze nog klein was, dus haar broer was de baas van de familie. Soyloo hilde de rest van die dag en bad tot God voor hulp.

De volgende dag vroeg Soyloo of haar moeder met haar broer kon praten, maar hij veranderde niet van gedachten. Het enige dat hij zei was: "Laat me erover nadenken. Ik heb tijd nodig om na te denken." Soyloo bad elke dag, een week lang. "Alstublieft God, spreek tot mijn broers hart. Geef U me een nieuwe kans om naar de kerk te gaan."

Toen het sabbat werd mocht Soyloo nog steeds niet naar de kerk, dus besteedde ze haar dag met bidden en Bijbel lezen. Toen ze las over hoe God de wereld geschapen had dacht ze: "*Wat een geweldige God heb ik!*" De volgende dag riep haar broer haar. "Wil je echt naar de kerk?" vroeg hij. "Ja," zei Soyloo. "Ik wil dat liever dan wat dan ook." "Oké," zei hij met een glimlach. "Ik geef je nog een kans om naar de kerk te gaan." Soyloo was zo blij dat God haar gebed verhoord had. Ze dankte God dat ze naar de kerk kon op sabbat.

Danken jullie God ooit dat jullie op sabbat naar de kerk kunnen gaan? Laten we God nu meteen danken dat we in de kerk kunnen zijn.

Soyloo vindt de kerk niet langer saai en ze wilt niet meer slapen in de kerk. Ze leert graag over God, dus zijn de preken interessant. "Mijn hart wilt meer leren over God," zegt ze. "Ik voel me heel goed als ik iets nieuws over God hoor." Soyloo is inmiddels veertien jaar oud. Haar favoriete bijbelvers is Johannes 3:16. Weet iemand van jullie wat er in dit vers staat?

Soyloo zegt: "Ik vind dit een mooi vers omdat er staat dat God zijn enige Zoon heeft gegeven voor mij! Iedereen die in Jezus gelooft, zal het eeuwige leven hebben."

Soyloo hoeft niet meer om Gods hulp te bidden om naar de kerk te kunnen. Ze bidt nog wel elke dag. Ze bidt of God haar geloof groter wilt maken. Ze bidt om God beter te leren kennen. En ze bidt voor haar moeder, broer en verdere familie, dat zij ook christen zullen worden.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Jullie zendingsgaven helpen kerken in Mongolië om mensen zoals Soyloo en haar familie over Jezus te vertellen. Laten we, nadat we de zendingsgaven opgehaald hebben, bidden voor Soyloo en haar familie.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Vrienden meenemen naar de hemel – 25 augustus 2018

Dulguun Galsan

Dertien jaar oude Dulguun Galsan en een vriend liepen van school naar huis toen ze tegengehouden werden door twee Australische mannen en een Mongolische vrouw. Dulguun had veel Mongolische vrouwen gezien in zijn leven, want hij woont in een kleine stad in Mongolië. Dit was de eerste keer dat hij iemand uit Australië zag. Hij stopte om te luisteren. Hij kon niet verstaan wat de mannen zeiden, omdat hij geen Engels kan, maar de vrouw vertaalde het naar het Mongolisch voor hem.

“Wij bieden gitaarlessen en Engelse les. Als je het wilt leren ben je welkom om naar de les te komen.” Een van de mannen gaf Dulguun een kaartje met het adres van de plaatselijke adventkerk. Dulguun wilde gitaar leren spelen, dus ging hij de middag daarna naar de kerk. De mensen waren aardig en vriendelijk. De volgende dag kwam hij weer.

Op sabbat maakten de kinderen knutselwerkjes in de sabbatschool en na de dienst nodigden ze Dulguun uit voor een wandeling met de scouting. De wandeling was acht kilometer en het was moeilijker dan Dulguun had gedacht. Hij had nog nooit zo'n lange wandeling gemaakt. Tijdens de wandeling stopten zijn benen ermee. Hij voelde een verschrikkelijke pijn en kon geen stap meer zetten. Nog erger dan de pijn was dat hij naar huis gedragen moest worden. Een ander lid van scouting droeg hem en niet zomaar een ander lid, een dertien jarig meisje!

“Ik schaamde me heel erg,” zegt Dulguun. “Een meisje moest me naar huis brengen.” Na die dag dacht hij: “Mijn gezondheid wordt alleen maar erger als ik niet meer ga trainen. Hij ging bij de scouting en deed mee met veel wandelingen. Zijn benen werden sterk en hij voelt geen pijn meer tijdens het wandelen. Binnen een jaar leerde Dulguun gitaar spelen, heeft hij veel insignes van scouting verdiend en hielp hij de scouting om bijbelquizen te winnen. Ook heeft hij zich laten dopen. Gitaarspelen en insignes verdienen zijn niet zijn grootste uitdaging. “De grootste uitdaging is om naar de hemel te gaan,” zegt Dulguun, die nu vijftien jaar oud is. “Ik wil niet alleen naar de hemel, ik wil mijn familie meenemen.”

Dulguun bidt voor zijn moeder, vader en oudere zus. Dulguuns moeder is blij dat hij naar de kerk gaat, want hij is gezonder en sterker geworden. Zijn vader en zus hebben lang geklaagd dat Dulguun meer tijd besteedde aan de kerk dan aan zijn familie. Terwijl Dulguun blijft bidden gaat zijn vader naar de kerk als er gratis medische testen zijn.

Zijn zus is ook van gedachten aan het veranderen. Ze heeft twee zonen die erg ondeugend zijn. Haar negenjarige zoon breekt vaak autoruiten en is gemeen tegen dieren. De andere jongen is zeven en is altijd ongehoorzaam geweest. Dulguun wilde zijn neefjes meenemen naar de kerk, maar hij wist dat ze niet naar hem zouden luisteren. Hij herinnerde zich de leuke activiteiten in de sabbatschool en zei tegen zijn neefjes dat ze plezier zouden hebben als ze meegingen. Het verbaasde hem dat ze allebei meegingen. De jongens vonden het leuk en nu gaan ze elke sabbat met Dulguun mee. Dulguuns zus is blij dat haar zonen meer gehoorzamen. Ze is vooral blij omdat de jongens altijd in vuile kleren thuiskwamen na het buitenspelen en nu met schone kleren uit de kerk komen.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Dulguun is blij dat zijn neefjes over Jezus leren. "Ik geloof dat mijn neefjes met me mee zullen gaan naar de hemel, want God heeft me de kans gegeven om ze mee te nemen naar de kerk. Ik wil dat veel mensen het goede nieuws over Jezus horen." Laten we bidden dat Dulguun nog veel meer kinderen naar de kerk kan brengen. Wie kunnen jullie meebrengen volgende sabbat? Jullie zendingsgaven helpen adventistische kerken in Mongolië, zoals die van Dulguun.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Ongelukkig in groep 3 – 1 september 2018

Iveel Namjildorj

Iveel is een tienjarige jongen in Mongolië. Toen hij vijf jaar oud was verhuisde hij van Mongolië naar de Filippijnen. Zijn vader moest lesgeven aan een school in de Filippijnen. Iveel moest ook leren, dus zijn ouders stuurden hem naar groep 3.

School was moeilijk voor Iveel. De leraar en andere leerlingen spraken Engels en Iveel kon geen Engels. Na schooltijd plaagden de jongens Iveel als hij op de bus naar huis wachtte. "Je kan helemaal niets," zei een jongen. "Je kan niet eens schrijven," zei een andere. "Ga naar de kleuterschool." Toen hij deze pijnlijke woorden hoorde, rende Iveel terug de school in en verstopte hij zich achter de deur van het klaslokaal. Hij wilde niet huilen waar de andere leerlingen bij waren.

Toen Iveel eindelijk thuiskwam vroeg zijn moeder hoe school was. Iveel wilde niet dat zijn moeder zich zorgen maakte, dus zei hij dat alles goed was gegaan.

's Avonds, toen hij naar bed ging, wilde Iveel knielen en tot God bidden voor hulp. Hij was bang dat als zijn moeder hem zag bidden, dat ze zou vragen waar hij om bad. Hij wilde niet dat ze zich zorgen maakte, dus werd hij midden in de nacht wakker, terwijl zijn ouders sliepen, en bad hij in stilte. "Laat U de kinderen alstublieft aardig zijn, zodat we vrienden kunnen worden," zei hij. "En laat U me alstublieft naar een andere school gaan."

Iveel bad bijna elke avond, maandenlang. Toen besloten zijn ouders ineens om hem naar een andere school te sturen. De kinderen op de nieuwe school waren aardig. Ze hielpen Iveel om Engels te leren. Toen hij zijn been blesseerde na voetbal, brachten de andere jongens hem naar huis. Iveel was zo blij dat God zijn gebed had verhoord om naar een andere school te gaan.

Op een dag nodigde het schoolhoofd van Iveels oude school hem uit om terug te komen voor een feestje. Iveel was nerveus om zijn oude klasgenoten te zien, die hem hadden gepest. Op het feestje waren de kinderen aardig tegen hem en speelden ze met hem. God had zijn andere gebed verhoord, dat hij vrienden kon worden met de andere kinderen!

Iveel zit nu in groep 7 en hij is terug in Mongolië, maar hij is nooit vergeten hoe God zijn gebeden heeft verhoord. Hij had God nooit iets gevraagd voor zijn schoolproblemen en hij had zich zelfs afgevraagd of God wel echt bestond. "Ik ging elke sabbat naar de kerk, maar ik vroeg me af hoe God de hele wereld kon maken met alleen woorden," zegt Iveel. "Nadat God mijn gebeden had verhoord was ik er zeker van dat Hij bestaat."

Iveel heeft veel vrienden in Mongolië. Veel van hen komen uit families die God niet kennen. Een deel van de zendingsgaven van dit kwartaal gaan naar Mongolië om een nieuwe adventistische school te bouwen, zodat meer kinderen over God kunnen leren. Bedankt voor jullie zendingsgaven.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Bidden voor je beste vriendin – 8 september 2018

Urna Uuganbayar

Urna is opgegroeid in een adventistisch gezin in Mongolië. Haar vader stierf toen ze vier jaar oud was en ze woonde alleen met haar moeder. De eerste paar jaar van de basisschool waren moeilijk. De andere kinderen pestten haar, omdat ze geen vader had. Ze riepen: "Jij hebt geen vader! Jij hebt geen vader!" Dit maakte Urna verdrietig.

Op sabbat ging Urna naar de kerk met haar moeder. Ze wist niet waarom ze naar de kerk gingen. De sabbatschool was saai, want ze kende alle bijbelverhalen al die de leider vertelde.

Het veranderde allemaal toen Urna negen jaar oud was. Urna en haar moeder verhuisden naar de Filippijnen, zodat Urna's moeder daar naar de universiteit kon gaan. Urna hield van haar nieuwe school. Alle kinderen waren aardig en niemand pestte haar omdat ze geen vader had. Dani uit Brazilië werd haar beste vriendin. Urna en Dani deden alles samen. Toen was Urna's moeder klaar op de universiteit en gingen ze terug naar Mongolië. Dani's ouders waren ook klaar met hun werk in de Filippijnen en Dani ging terug naar Brazilië.

Stel je eens voor hoe verdrietig Urna en Dani waren om zover van elkaar te wonen. Ze wilden geen afscheid nemen. Urna en Dani begonnen te bidden dat ze bij elkaar konden blijven. Ze baden voor een toekomst in Brazilië. "Lieve God, laat U me naar Brazilië gaan om bij Dani te wonen." De dag kwam dat de meiden afscheid moesten nemen. Het was verschrikkelijk. Urna huilde omdat ze afscheid moest nemen, maar ze huilde ook omdat ze naar Brazilië wilde. Dani sprak wijs: "Afscheid moet niet verdrietig zijn. Afscheid betekent alleen maar dat ik je mis totdat ik je weer zie."

Urna en haar moeder stapten in het vliegtuig en vlogen terug naar Mongolië. Urna bleef bidden of ze naar Brazilië kon gaan. Vier jaren gingen voorbij en Urna bleef elke dag bidden. Op een dag, toen ze uit school kwam, wachtte haar moeder haar op bij de deur. "Je gaat naar Brazilië," zei ze. Urna schreeuwde van blijdschap.

Ze hoorde dat vrienden uit Brazilië haar moeder hadden gebeld met de vraag of ze in Brazilië naar de middelbare school kon. De vrienden hadden gezegd dat ze bij hen kon wonen. Urna kan niet wachten om Dani weer te zien. Ze kan niet geloven dat God haar gebed heeft verhoord. "Toen ik er hard voor bad kwam het niet meteen," zegt Urna. "Het kwam op Gods tijd, ik denk dat God gebeden verhoord als Hij weet dat het de juiste tijd is."

Nu gaat Urna graag naar de kerk op sabbat en ze vindt het niet meer saai. Ze gaat om God te loven. Hij heeft haar belangrijkste gebed verhoord.

Urna's school in Mongolië groeit zo hard dat er niet genoeg ruimte is om iedereen aan te nemen. Een deel van de zendingsgaven van dit kwartaal gaan naar Mongolië om een nieuwe middelbare school te bouwen, zodat meer kinderen naar een adventistische school kunnen gaan. Bedankt voor jullie zendingsgaven.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Ik houd van boeken! – 15 september 2018

Enkhsuud Ganbaatar

Als klein meisje hield Enkhsuud van twee dingen, haar boeken en haar land, Mongolië. Enkhsuud was altijd aan het lezen. Ze las graag over de geschiedenis van Mongolië. Ze las over twee mooie, sterke vrouwen, Zolzaya en Anu, die 300 jaar geleden probeerden om Mongolië samen te brengen. Ze las over Yesontumor, die voor de onafhankelijkheid van Mongolië vocht 200 jaar geleden. Ze vond deze Mongolische helden zo leuk dat ze haar kinderen naar hen vernoemd heeft.

Kort voordat Enkhsuud trouwde, gaf haar moeder haar een grote houten kist met 200 boeken. In de kist zaten de boeken over haar helden en veel boeken die ze nog nooit gelezen had. Het was het beste cadeau ooit! Enkhsuud en haar man verhuisden voor een paar maanden en ze konden de boeken niet meenemen. Ze lieten de boeken bij haar moeder in huis en Enkhsuud hoopte dat ze later alles kon lezen.

Toen ze terugkwamen hoorde Enkhsuud dat haar moeder alle boeken had verbrand. Winter is erg koud in Mongolië en veel mensen steken de open haard aan met houtskool. Weten jullie wat de beste manier is om een vuurtje te maken in de haard? Papier is de beste manier. Moeder had het koud en zag de boeken van Enkhsuud. Enkhsuud was verdrietig dat al haar boeken verbrand waren en ze vroeg haar moeder waarom ze dat gedaan had. “Je las die boeken toch niet meer,” zei haar moeder. “Waarom moest je ze nog hebben?” Enkhsuud was een paar weken boos over de verloren boeken, maar ze wist dat ze de boeken niet terug zou krijgen met klagen dus vergaf ze haar moeder.

Enkhsuud was niet langer een klein meisje dat altijd kon lezen. Ze moest een verantwoordelijke volwassene zijn en werken. Ze probeerde meerdere baantjes, maar ze vond het allemaal niks. Enkhsuud begon te bidden of God haar naar een baan kon leiden waar ze van hield. Ze bad elke dag.

Op een dag hoorde Enkhsuud dat de adventistische school een bibliothecaris zocht. Dat klonk goed. Weten jullie wat een bibliothecaris voor werk doet? Die werkt met boeken! Houdt Enkhsuud van boeken? Ja! Enkhsuud ging naar de school en vroeg naar de baan. Er waren veel andere mensen die naar de school waren gekomen, omdat zij ook allemaal de baan wilden. Enkhsuud hoorde dat de school iemand wilde die had geleerd om een bibliothecaris te zijn. Enkhsuud had ergens anders voor geleerd en wist niet hoe ze bibliothecaris moest zijn. Ze bad nog meer tot God, het leek haast onmogelijk om de baan te krijgen. De school belde haar en zei dat ze de baan kreeg. Ze wilden haar zelfs naar de hoge school sturen om te leren hoe je bibliothecaris bent! Enkhsuud geloofde haar oren niet.

Nu is Enkhsuud bibliothecaris en is ze heel blij dat er zoveel leerlingen zijn die naar de bibliotheek komen. Ze leest de leerlingen vaak voor. Haar favoriete boeken gaan niet meer over Mongolische helden, maar over Jezus Christus. Veel leerlingen komen uit niet christelijke families en ze horen voor het eerst over Jezus als Enkhsuud voorleest. Enkhsuud

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

zegt dat ze van haar werk houdt omdat het zendelingen werk is. "God gebruikt mij om zijn verhalen te delen met leerlingen."

Ze is niet meer verdrietig dat er 200 boeken verbrand zijn, want God heeft haar er 3.000 gegeven. Dit is het beste cadeau ooit! Weten jullie dat de school van Enkhsuud een bibliotheek heeft omdat kinderen zoals jullie zendingsgaven hebben gegeven drie jaar geleden? De school heeft onze hulp opnieuw nodig. Er is niet genoeg ruimte om alle leerlingen les te geven. Daarom helpen de zendingsgaven dit kwartaal om een nieuwe middelbare school te bouwen voor de bovenbouw. Bedankt voor het geven van jullie zendingsgaven.

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

Gods talentenshow – 22 september 2018

Sarah

Toen Sarah in groep 5 kwam, vertelde de leraar haar dat ze elke doordeweekse dag en zaterdag naar school moest komen. Sarah was nooit naar school gegaan op zaterdag in haar geboorteland, China. Ze vroeg de leraar of ze op zaterdag weg mocht blijven. De leraar vroeg waarom ze niet kon op zaterdag. "Ik moet naar de kerk," zei Sarah. De leraar geloofde niet in God en ze verbood Sarah om naar de kerk te gaan in plaats van naar de les. Sarah besloot dat het belangrijker was om God te gehoorzamen dan haar leraar, dus ging ze toch naar de kerk. De leraar maakte Sarah belachelijk waar de andere kinderen bij waren. "Hoe kun je nou naar zo'n domme plek gaan als de kerk," zei ze.

Sarah vertelde haar moeder over het slechte gedrag van de leraar en haar moeder ging met de vrouw praten. De leraar veroordeelde nog steeds Sarahs geloof in God. Ze noemde Sarahs naam niet, maar alle kinderen wisten dat het om Sarah ging omdat Sarah de enige christen was in de klas. "Slimme mensen gaan niet naar de kerk," zei de leraar. "De kerk is een vreselijke plek."

Sarah moest drie jaar lang naar de woorden van haar leraar luisteren. Op de middelbare school kreeg Sarah een nieuwe leraar en die gaf haar toestemming om op sabbat naar de kerk te gaan. De nieuwe leraar respecteerde christenen, omdat hij vond dat ze eerlijk en betrouwbaar waren. Hij was positief over Sarah waar de andere leerlingen bij waren. "Sarah is christen en omdat ze christen is, is ze een geweldig persoon," zei hij. "Ze is eerlijk." Die woorden klonken zo lief na de drie jaren van slechte woorden.

Toen Sarah vijftien was, gingen de leerlingen zich voorbereiden op de jaarlijkse talentenshow. De show, die buiten gehouden werd, was één van de grootste evenementen van het jaar. Sarahs leraar vroeg Sarah of zij haar klas wilde leiden. Leerlingen zongen of dansten vaak, maar Sarah kende geen bekende liedjes of dansen. "Alles dat ik ken, ken ik uit de kerk," zei ze tegen haar leraar. "Dat mag," zei de leraar. "Ga ervoor!" Sarah koos één van haar favoriete christelijke liedjes en ze maakte een dans die de leerlingen konden uitvoeren. De leerlingen vonden Sarahs idee leuk en ze zamelden geld in om speciale kleding te kunnen kopen.

Twee dagen voor de talentenshow maakte de school bekend dat het gehouden zou worden op zaterdag. Sarah was teleurgesteld en ze vertelde haar klasgenoten dat ze niet kon komen. Haar klasgenoten waren ook teleurgesteld, zonder Sarah konden zij niet optreden. "Je bent heel goed in het school skippen voor de kerk, waarom kan je niet een keer niet naar de kerk gaan?" vroeg een klasgenoot. Een andere zei: "Ga je ons echt in de steek laten?" Sarah wist niet wat ze moest zeggen. "Waarom bidden jullie niet voor me, zodat ik mee kan doen?"

Sarah verwachtte niet dat haar klasgenoten zouden bidden, maar de volgende dag kwamen ze naar haar toe. "We hebben voor je gebeden, dus we hopen dat je kan komen morgen," zeiden ze. Toen Sarah klaar was met haar laatste les die dag, klonk er een stem door de

Zendingsberichten voor kinderen - derde kwartaal 2018

intercom: "We moeten de talentenshow uitstellen vanwege slecht weer. De show is nu op zondag."

Sarahs klasgenoten hadden de moed opgegeven dat ze mee konden doen en waren verrast toen ze de mededeling hoorden. "Wauw!" riepen ze. "Jouw God is geweldig, nu kan je komen!" Het optreden was een succes en ze wonnen de eerste prijs. Veel leerlingen vroegen aan Sarah: "Waar heb je deze muziek vandaan? Het is zo mooi. We kennen dit helemaal niet." Sarahs klasgenoten antwoordden: "De muziek is van Sarahs kerk!"

De leerlingen vroegen of Sarah de muziek met hen wilde delen. Ze wilden het graag leren. Dit was de eerste keer dat Sarah beseftte dat ze aan anderen kon getuigen. Ze hoefde alleen maar God te gehoorzamen.

Nu helpt Sarah samen met een andere vrouw om Gods rijk uit te breiden. Twintig mensen komen elke sabbat naar haar kerk en ze leert hen over Jezus en Zijn liefde.